

РЕШЕНИЕ

№ 2894

гр. София, 29.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **770** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мариета Райкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Л. С. К., чрез адв. Е. Д. срещу Решение № 5344 от 20.11.2023г. по НАХД № 9485/2022г. по описа на СРС, 114-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 11-01-1009/21 от 10.06.2022г., издадено от директор на Агенция за държавна финансова инспекция, с което на жалбоподателя, на осн. чл. 256, ал. 2 във вр. с чл. 261, ал. 2 от ЗОП (обн. ДВ, бр. 13 от 16.02.2016г., в сила от 15.04.2016г.; доп. ДВ, бр. 23 от 14.03.2020г.) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 688,32 лв., за извършено нарушение на чл. 17, ал.1, във вр. с чл. 20, ал.3, т. 2 във вр. с чл. 3, ал. 1, т. 3 от ЗОП (обн. ДВ, бр. 13 от 16.02.2016г., в сила от 15.04.2016г.; доп. ДВ, бр. 23 от 14.03.2020г.).

С касационната жалба се иска от съда да отмени решението на въззивния съд, като неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на закона и при съществени нарушения на процесуалните правила. Излагат се подробни съображения, че жалбоподателят не е административноотговорно лице, тъй като не е възложител по смисъла на чл. 5, ал.4 от ЗОП, а е лице по чл. 7, ал.1 от ЗОП. Счита, че е следвало санкцията да е по чл. 259 от ЗОП, а не по чл. 256, ал.2 от ЗОП. Твърди, че в случая са спазени изискванията на чл. 21, ал. 2 от ЗОП, тъй като за възложителя не е била

налице обективна възможност да определи стойността на двете поръчки едновременно към датата на откриването/възлагането. Счита, че в случая е налице хипотезата на чл. 28 от ЗАНН. Отделно от това се сочи, че АУАН е съставен в нарушение на изискванията същият да бъде съставен в присъствието на жалбоподателя. Иска се отмяна на атакуваното решение, както и наказателно постановление. Претендират се разноси за две съдебни инстанции.

В съдебно заседание касаторът, чрез адв. Д., поддържа касационната жалба. Представя писмена защита, в която излага идентични с касационната жалба възражения. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът, редовно призован, чрез процесуалния си представител юрк. Г. оспорва касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Алтернативно прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Прокурорът счита касационната жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXVI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С обжалваното Решение № 5344 от 20.11.2023г. по НАХД № 9485/2022г. по описа на СРС, 114-ти състав, е изцяло потвърдено наказателно постановление № 11-01-1009/21 от 10.06.2022г., издадено от директор на Агенция за държавна финансова инспекция, с което на Л. С. К., на осн. чл. 256, ал. 2 във вр. с чл. 261, ал. 2 от ЗОП (обн. ДВ, бр. 13 от 16.02.2016г., в сила от 15.04.2016г.; доп. ДВ, бр. 23 от 14.03.2020г.) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 688,32 лв., за извършено нарушение на чл. 17, ал.1, във вр. с чл. 20, ал.3, т. 2 във вр. с чл. 3, ал. 1, т. 3 от ЗОП (обн. ДВ, бр. 13 от 16.02.2016г., в сила от 15.04.2016г.; доп. ДВ, бр. 23 от 14.03.2020г.).

За да потвърди наказателното постановление СРС е приел, че както АУАН, така и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма и съдържат необходимите реквизити по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Спазен е установения ред и в сроковете, предвидени в разпоредбата на чл. 34, ал.1 и ал. 3 от ЗАНН за тяхното издаване. Счел е, че е налице е редовна процедура по връчването на АУАН на жалбоподателя. Последното е мотивирал с обстоятелството, че АУАН е изготвен на 15.12.2021г. и на същата дата е връчен на нарушителя. Посочил е, че актът е съставен в присъствието само на един свидетел, което не е съществен порок, тъй като съгласно чл. 43, ал. 1 ЗАНН е необходимо актът да бъде подписан поне от един от свидетелите, посочени в него, което е достатъчно за неговата валидност. Констатирал е, че описанието на нарушението и в АУАН, и в НП е достатъчно подробно и ясно, така че санкционираното лице да разбере срещу какви точно факти и обстоятелства следва да се защитава и да организира адекватна защита и в този смисъл всички възражения, свързани с допуснати нарушения на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН е приел за неоснователни.

Обосновано е, че за периода от 01.01.2018 г. до 30.06.2021 г. изпълнителният директор на дружеството „Булгартрансгаз“ ЕАД е упълномощил Л. К. - ръководител

отдел „Възлагане на обществени поръчки“ (ВОП) в „Булгартрансгаз“ ЕАД за длъжностно лице по чл. 7, ал. 1 от ЗОП, което да организира и да възлага обществени поръчки, поради което същият се явявал отговорно лице при допуснато нарушение на ЗОП. С оглед разпоредбата на чл. 259 ЗОП, в случаите на чл.7, ал.1 от ЗОП, наказанията по чл. 247 – 256 се налагат на определеното длъжностно лице. Обстоятелството, че визираната норма на чл.259 не е посочена в НП, не нарушава правота на защита на санкционираното лице, нито води до нарушение на материалния закон, доколкото санкционна се явява нормата на чл. 256, ал. 2 ЗОП, а в АУАН и НП изрично е посочено, че жалбоподателят се явява именно упълномощено лице по смисъла на чл. 7, ал. 1 ЗОП.

СРС е изложил подробни мотиви и направил извод, че описаното от фактическа страна в АУАН и НП нарушение на чл. 17, ал.1, във вр. с чл. 20, ал.3, т. 2 във вр. с чл. 3, ал. 1, т. 3 от ЗОП се установява от събраните гласни и писмени доказателства, както и че е осъществен съставът му, за което правилно е наложено съответното административно наказание. Съгласно изискванията на чл. 17, ал. 1 от ЗОП (в приложимата редакция към датата на нарушението), възложителите са длъжни да приложат предвидения в закона ред за възлагане на обществена поръчка, когато са налице основанията за това. За да възникне основание за прилагане на ЗОП, следва задължително да са налице кумулативните изисквания по отношение на обект, субект и стойност на обществената поръчка. Предоставянето на услуги са сред обектите на обществени поръчки, съгласно чл. 3, ал. 1, т. 3 от ЗОП. В случая К., на осн. чл. 7, ал. 1 от ЗОП, е упълномощен да организира всички процедури за възлагане на обществени поръчки по ЗОП. През 2020г., въз основа на два договора - № 4684/19.08.2020г. и № 4715/17.09.2020г., сключени с „Аква Тера Консулт“ ЕООД, са извършени разходи за предоставяне на услуги по изготвяне на проект и изграждане на контролно – измервателна система за следене интензивността на свлачищни процеси, на обща стойност 57360 лв. без ДДС /68832 лв. с ДДС/, поради което попадат в стойностния праг по чл.20, ал.3, т.2 от ЗОП /от 30 000 лв. до 70 000 лв./. По тази причина по отношение на възложителя е съществувало задължение да избере изпълнител чрез събиране на оферти с обява или покана до определени лица по реда на Глава двадесет и шеста от ЗОП /чл.186 от ЗОП/. Касаторът в качеството му на възложител е бил длъжен да приложи предвидения в закона ред за възлагане на обществена поръчка, след като са били налице основанията за това /чл.17, ал.1 от ЗОП/.

Въззивният съд е приел, че не са налице основания за приложение разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, като нарушението разкрива една типична степен на обществена опасност на нарушения от този вид, отчетена от законодателя при въздигане на деянието в нарушение.

Настоящият касационен състав намира, че решението е подробно, ясно, мотивирано и в съответствие на материалния закон. Наведените в касационната жалба множество доводи от касатора за незаконосъобразност на наказателното постановление, са изложени и в производството пред СРС, който е изложил подробни съображения по всяко едно, поради което мотивите на решението не следва да бъдат преповтаряни.

Във връзка с основното възражение на касатора, свързано с това, че лице по чл. 7, ал. 1 от ЗОП не може да носи административнонаказателна отговорност на осн. чл. 256, от ЗОП, следва да се отбележи, че в разпоредбата на чл. 259 от ЗОП е изрично посочено, че при хипотезата на чл. 7, ал. 1 и 2 от ЗОП – при наличие на делегиране на

правомощия от страна на възложителя по ЗОП, отговорността е възложена на упълномощеното лице и наказанията по чл. 247 – 256 се налагат на определеното длъжностно лице. Видно от представените по делото доказателства в релевантния период лицето, което организира и/или възлага обществени поръчки по смисъла на чл. 7, ал. 1 ЗОП, е касаторът Л. К., в качеството му на ръководител на отдел „Възлагане на обществени поръчки“. В тази връзка е бил упълномощаван с няколко заповеди, индивидуализирани в справката и приложени към преписката: пълномощно № БТГ 92-01-72/09.05.2017 г., издадено за срок до 09.05.2018 г.; пълномощно № БТГ-92-01-55/02.03.2018 г., издадено за срок до 10.05.2019 г.; пълномощно № БТГ-92-01-340/20.11.2018 г., издадено за срок до 10.05.2019 г.; пълномощно № БТГ-92-01-71/15.05.2019 г., издадено за срок до 14.05.2020 г.; пълномощно № БТГ-92-01- 86/12.05.2020 г., издадено за срок до 14.05.2021 г.; пълномощно № БТГ-92-01-111/17.05.2021 г., издадено за срок до 16.05.2022 г. Именно поради това касаторът се явява отговорно лице при допуснато нарушение на ЗОП, с оглед разпоредбата на чл. 259 ЗОП.

Съставът на районния съд е обсъдил поотделно и в съвкупност всички събрани в хода на съдебното следствие доказателства и доказателствени средства и е мотивирал извод за безспорна установеност на нарушението по чл. 17, ал.1, във вр. с чл. 20, ал.3, т. 2 във вр. с чл. 3, ал. 1, т. 3 от ЗОП. При анализът на доказателствата не е допуснато нарушение на процесуалните правила и съдът не е допуснал превратно тълкуване на правната значимост на отделните доказателства.

С оглед на гореизложеното съдът счита, че правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя за нарушението, за което е санкциониран. Наложено на жалбоподателя административно наказание „глоба“ е в размера, предвиден от закона за извършеното нарушение.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК вр. чл.63д, ал. 1 и ал.4 от ЗАНН в полза на ответника по касация следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство в касационното производство, чийто размер, съгласно чл.63д, ал. 5 от ЗАНН и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя на 80 лева.

По изложените съображения, Административен съд София-град, XXVI касационен състав, на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63в от ЗАНН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5344 от 20.11.2023г. по НАХД № 9485/2022г. по описа на СРС, 114-ти състав.

ОСЪЖДА Л. С. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на Агенция за държавна финансова инспекция сумата от 80 лв., представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

